

Godje

Daan Remmerts de Vries

Godje

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2021

Bekroond met de Gouden Griffel 2003

Eerste druk, 2002; tweede druk, 2003; derde druk, 2021

www.querido.nl

Copyright © 2002, 2021 Daan Remmerts de Vries
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of open-
baar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's
Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Moker Ontwerp
Vormgeving binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 451 2721 7 / NUR 283

O

Soms hoor ik muziek. Muziek in de wind of in de regen. Die muziek is voor mij. Die muziek bestaat uit violen en trommels en trompetten. Misschien ga ik die muziek later opschrijven. Dan laat ik het uitvoeren door een orkest. Dan zal iedereen verbaasd zijn. Dan zal ik beroemd worden. Waar, zal iedereen zich afvragen, heeft hij die muziek vandaan?

‘Uit de wind,’ zal ik zeggen. ‘En uit de regen.’

En de mensen zullen lachen. Ze zullen me niet geloven. Ze zullen zeggen: ‘Ongelofelijk, dat je zulke muziek kunt verzinnen.’

I

Misschien moet ik je dit niet vertellen. Misschien ben jij wel niet de meest geschikte persoon om alles aan te vertellen. Je vindt het misschien wel allemaal flauwekul.

Maar ik moet het *iemand* vertellen. Als je iets mee maakt, en niemand weet er iets van, dan is het net alsof het niet is gebeurd.

Ik had zelf al vaak gedacht dat ik iets mee ging maken. Iets bijzonders. Ik kon dat op sommige dagen vóelen. En op zulke dagen, dat ik die muziek kon horen, viel het me vreselijk tegen als dan het leven weer doorging. Als ik dan weer naar school moest. Of juist weer naar huis.

En thuis zei mijn vader: 'Er is vandaag iets gebeurd, iets vreemds!'

Goed, dacht ik dan. Het begint, dacht ik dan. Ik was er klaar voor.

En dan vertelde hij lachend over een kraan die nog erger lekte *nadat* hij 'm had gerepareerd.

Toen ben ik naar het kerkhof gegaan. Het kerkhof heet Westervliet. Het ligt aan de rand van ons dorp.

Ons dorp. Dat klinkt wel gemoedelijk. *Ons dorp...*

Ons dorp heeft allemaal huizen die nieuw zijn. Die huizen zijn niet mooi en niet lelijk. Je kunt er eigenlijk niets over zeggen. Zelfs de tuinen lijken erg op elkaar. En de straten lijken ook op elkaar. Daardoor is het net alsof ze niet echt zijn. Alsof je in een computerspel woont. Iedereen heeft een auto. Iedereen parkeert zijn auto pal voor zijn tuin. Een enkele keer botsen twee auto's tegen elkaar. Dan stappen de chauffeurs naar buiten en ze beginnen te schreeuwen. Dan is het computerspel even voorbij.

Het enige mooie is iets dat er, geloof ik, al was, voordat 't dorp werd gebouwd: de Vliet. Dat is een rivier. En de weilanden eromheen zijn ook mooi, als je de tijd neemt om even te kijken. Die weilanden en die rivier, die zijn echt.

Ik ga naar het kerkhof. Ik bedoel eigenlijk: we. *We* gaan naar het kerkhof. Simon, Klaver, Bachman, Shappi en ik. Het is avond.

Ik heb thuis gezegd dat ik bij Simon zou slapen. En Simon logeert zogenaamd bij Bachman. En Bachman bij Klaver. En Klaver bij mij. En ook Shappi zal wel hebben gezegd dat hij slaapt bij mij thuis.

'Shappi,' zeg ik, 'als jouw moeder de mijne belt zijn we erbij. Weet je *zeker* dat dat niet gebeurt?'

'Ja man,' zegt Shappi en hij kijkt me schrikachtig aan. Dat doet-ie soms, Shappi.

'Ik hoop 't voor je,' zeg ik. 'Anders krijg je ongenadig straf.'

Ik heb gezorgd voor een schep. Die duw ik hem in z'n handen.

'Sjouwen, beest.'

Eerst lopen we nog door een straat. Maar algauw houden de huizen op. Dan staan we bij het hek. Aan de andere kant van dat hek liggen de graven. Je kunt ze nauwelijks zien, ze liggen onder de bomen. Onder die bomen is het stikdonker.

We kijken om ons heen. Behalve ons is hier niemand.

'Shappi,' zeg ik. 'Jij gaat als eerste.'

Klaver en Bachman lachen. Maar Shappi knikt.

Klaver maakt een kom van zijn handen. En we helpen Shappi over het hek.

Aan de andere kant komt hij neer op het grind. Door de tralies kijken we toe. Het zou kunnen zijn dat er waakhonden lopen. Maar Shappi wordt niet verscheurd. Er gebeurt niks bijzonders.

'Dan gaan we maar weer,' zeg ik. 'Doei, Shappi. Doe de lijken de groeten.'

'Kom op nou!' sist Shappi vanachter de tralies. Het is net een beest in een hok.

Wij klimmen ook over dat hek, Klaver als laatste, die wordt opgehesen door Bachman.

Eerst stonden we nog op straat. Maar nu staan we echt óp het kerkhof. Op een kerkhof staan in het donker... Probeer 't maar eens. Dan begrijp je wel wat ik bedoel.

We lopen achter elkaar. Aan de rand is een huis.

Het huis van de opzichter. Daar komen we niet in de buurt. We kennen de opzichter. Hij heeft uitpuilende ogen en een buik als een leeggelopen ballon.

Bachman heeft gezorgd voor een zaklantaarn. Daarmee schijnt hij over de graven; allemaal zware stenen, met teksten erop.

We zullen je nooit vergeten.

Rust zacht in de hemel.

Dat soort van spreuken.

Het ruikt hier naar aarde. Volgens mij ruiken we ook de lijken. En de wormen. Al die dingen ruiken we tegelijkertijd. Terwijl ik daar nog over bezig ben zegt Shappi plotseling: 'Shit! Daar staat iemand!'

We schrikken ons te pletter. Serieus, we krimpen in elkaar als konijnen. Even lijkt het echt alsof iemand daar staat. Even denken we dat we erbij zijn. Dan zien we dat het een beeld is. Een beeld van een engel met ingevouwen vleugels. Alsof hij zojuist is neergestreken.

Klaver geeft Shappi een stomp in z'n zij.

Ergens, midden op het kerkhof, zien we een graf met erop een kapotte steen. Die steen is in drie stukken gebarsten.

'Die maken we open,' zeg ik.

Shappi wrikt met de schep in zo'n barst. Het kleinste stuk van die steen schuift hij opzij. Dan pakken

we dat stuk met z'n vijven. En we tillen het van het graf.

Bachman schijnt naar binnen. Ik verwacht een kist. Of een geraamte. Of een hand die opeens omhoogkomt. Of een krakende stem die ons voor eeuwig verdoemt.

Maar het enige wat we zien is een lege binnenkant, met op de bodem een laag zand.

'Graven, Shappi.'

Het is misschien wel de eerste keer dat hij niet direct doet wat ik zeg.

'Kom op, Shappi. Graven!'

Hij steekt de schep in dat graf. Dan haalt hij wat zand omhoog.

En nog een schep zand.

Dan stoot hij opeens op iets hards. Onmiddellijk trekt hij zijn handen terug.

'Doorgaan, Shappi!'

'Kom op nou,' zegt hij. 'Laten we weggaan.'

'Skijtebak!' zeg ik.

Ik voel met de schep in het zand. Daar ligt iets. Dat haal ik omhoog.

Eerst zien we niet wat het is. Ik leg het ding op de grond. Met de schep duw ik het heen en weer, zodat het zand ervanaf valt.

Het is een schedel.

Volgens mij is hij oud. Hij is niet wit. Hij is bruin. Volgens mij is hij van eeuwen geleden.

Eruit steken gele tanden. En waar de ogen hebben

gezet en zijn holtes. Het is net alsof hij ons aankijkt, vanuit die holtes.

Klaver en Bachman en Shappi en Simon, die kijken alsof ze een geest zien.

Als andere mensen bang zijn ben ik het minder. Ik denk dan: iemand moet hier de leiding nemen. Ik lees wat er op de steen staat.

‘Gertrudis Boogaards,’ zeg ik. ‘Dit is Gertrudis.’

Klaver lacht, heel zenuwachtig en raar.

‘Misschien,’ zeg ik, ‘heeft Gertrudis zin in een potje voetbal.’

Nog steeds ben ik bang. Maar toch maak ik grappen. Zo ben ik gewoon.

In de buurt van het graf ligt een plastic zak. Die raap ik op, en met mijn handen in die zak pak ik de schedel.

‘Jullie moeten haar kussen,’ zeg ik.

Simon kijkt me aan. Het is net of hij niet begrijpt wat ik zeg.

‘Een kus!’ zeg ik. ‘Anders brengt ’t ongeluk.’

‘Jij eerst,’ zegt Bachman.

Ik geef een kus op de schedel. Ik voel het zand tegen mijn lippen.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Nu jij, Shappi.’

Shappi kijkt me aan of hij gek is geworden. Ik hou die schedel voor zijn gezicht.

‘Gehoorzamen, beest! Anders sluiten we je op in dat graf.’

Dan geeft hij heel vlug een kus.

‘Ooooo,’ roep ik met een hoge stem. ‘Wat was dát nou?!’

‘Gertrudis!’ zeg ik met m’n gewone stem. ‘Gertrudis, je kunt praten!’

‘Ja Robbie, ik ben wakker gekust!’

‘Geachte gelovigen!’ zeg ik. ‘Aanschouw het wonder! Vijf jongens onder leiding van Robbie Nathan hebben een lijk gevonden. En nu blijkt dat lijk te kunnen praten!’

Ik doe dat soort dingen wel vaker. Dan doe ik net of ik een reporter ben. Ik kan dat namelijk goed. Als ik zin heb, ben ik een geweldig acteur.

‘Gertrudis,’ vraag ik, ‘hoe is het nou om dood te zijn?’

‘O, dat is wel rustig.’

‘Ja, logisch. Maar is het ook niet ontzettend saai?’

‘Nee hoor. Elke nacht gaan we naar buiten.’

‘Wat doen jullie dan?’

‘Dan gaan we dansen! En zoenen! Ik heb hier meerdere vriendjes liggen.’

‘Dat klinkt ondeugend, Gertrudis!’

‘Ja, Robbie. Het is hier echt geen dooie boel!’

Simon en Bachman en Klaver beginnen te lachen. Dan horen we een geluid.

Ergens vandaan klinkt GEKUCH.

We zijn meteen stil. We zijn zo stil als we nog nooit zijn geweest. We luisteren alsof ons leven ervan afhangt. Een tijdlang horen we niks.

Dan opnieuw: GEKUCH. Iets dichterbij nog dan eerst.

Bachman knipt zijn zaklantaarn uit. Ik roep: 'Rennen!'

We rennen weg als gestoorden. Achter elkaar rennen we weg. De paden zijn lichter dan de rest van het kerkhof. Je kunt ze nog net in het donker zien. De wind raast om m'n hoofd. Takken slaan in m'n gezicht. Ik merk het wel, die takken, maar ik voel geen pijn. Het lijkt alsof iemand anders daar rent, niet ik. Die ander holt alsof hij door weerwolven wordt achtervolgd; alsof er mummies uit de graven omhoog komen klauwen; alsof er suizende duivels achter hem aanvliegen. Tijdens dat rennen hoor ik muziek. In de gierende wind hoor ik violen. Trommels. Trompetten. Ze begeleiden me. Het is fantastisch. Het zijn de doden, die zijn wakker geworden. Het zijn de lijken, die zich uitrekken in hun graf. Een heel orkest. Ik heb gezegd dat de geesten 's nachts tot leven komen. *Ik* heb dat gezegd. En het is gebeurd, het is mijn schuld. *Ik* heb dit veroorzaakt. Ze zullen mij als eerste te pakken nemen. Alleen door te rennen kan ik het overleven.

We komen bij de achterkant van het kerkhof. Daar is geen hek, maar een sloot. Daar springen we overheen. Shappi, Simon, Klaver. Alleen Bachman komt niet ver genoeg. Zijn voeten raken het water. Maar het is net alsof hij 't niet merkt; het is bijna alsof hij doorloopt, alsof hij *over* het water loopt. Spetterend, strompelend, hijgend haalt hij de overkant.